

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Citation: Hertz, Henrik: "Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-idm140098529454768.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Cantater.

I. Weyse.

Udført til Musik af J. P. E. Hartmann i Musikforeningen.

Chor.

Til Hvilestedet bæres hen
En Olding, træt af Aar.
En Flok af Landets bedste Mænd
Bag Kisten parviis gaaer.
De sænke ham Graven ned
Med tankefulde Bilk.
Veemodig stiger Sangen ved
Det Hvilested, han fik.

Ak, disse Toner, denne Sang,
Det er hans egen Røst!
Hiin skønne Veemod steg engang
Fra Gubbens eget Bryst.
Vi, der ham hylded' ved den Grav,
Der løste Støvets Baand,
Vi hylded' ham med hvad os gav
Hans egen, rige Aand.

241

Romance.

Det var i den dæmrende, tause Nat.
I Slummer han laae,
Og Drømmenes Rige ham blev opladt
Af Genier smaa.

De svæved' ind i det hvilende Bryst
Og sang dertil:
»Til Tonernes Hjem, til den reneste Lyst
Vi løfte dig vil.«

Et smertefrit Suk fra Læberne foer
I Tonernes Strøm,
Og Sangerens drømmende Liv paa Jord
Blev endt i en Drøm.

Recitativ.

Af Drømmen, Jordens sidste, blev han vækket
Ved Engles Hosianna-Sang,
Og rullet op blev Dækket,
Der for hans Grandskerøie hang.
Den drømte Salighed, der zittred'
I Lyrens Streng, naar her han greb deri,
Ham mødte hist, men reent, men uforbittret,
I Drømme, der ei flygtig drog forbi,
I Drømme, som en Evighed er i.

242

Og som hans egne Melodier løde,
Da han forlod vor Jord,
Hans egne Sange toned' ham imøde
I Engles Chor -
Men renere, men stærkere de løde.

Chor.

Vi prise ham, der drog herfra.
Hvad han har higet efter, hist ham vorder.
Vi prise ham, hvis Sangs Accorder
Istemmer Englenes Halleluja.

II. N. Lang Nissen.

Udført ved hans Jubilæum i Metropolitanskolen til Musik af U. P. Berggreen.

Før Talen.

Choral

(afsungen af Skolens yngre Disciple).

Til dig, o Gud! vor Tanke gaaer,
Skjøndt frygtsom end og bly.
I Held og under bange Kaar
Til dig med Bøn vi tye.
Den vilde Sti, det falske Spor
Opklarer sig for Den, der troer,
Og lytter til dit Ord.

243

Send os, o Gud! fra Naadens Hjem
Din Sandheds Straale ned!
Og hør vor svage Bøn for dem,
Der lede vore Fjed!
Lad os erkjende dine Bud,
Der gjennem dem til os gaaer ud,
Vor Fader og vor Gud!

Recitativ.

»Den vilde Sti, det falske Spor
Advarende skal staa for Den, der lytter
Til Herrens Ord;
Men blænde Den, der ei paa Herren troer.«
Det lærer Krøniken, det lære Sagn og Myther.
Tungsindigt Øiet dvæler
Paa ældre Tidens faldne Kapitæler;
Tungsindig standser Forskeren sit Blik
Ved det Forgjængeliges Taarepile,
Ved al den Herlighed, der gik til Hvile,
Ved hiin den gamle Verden, der forgik, -
Engang saa stræbende, saa stæk og ung!
Men Herrens Haand paa den faldt tung.

Solo med Quartet.

Den Verden, du har peget paa,

Vel gik den i sin Stræben under;
Men hvad den var kan ei forgaae,
Dens Magt vor egen Tid begrunder.

244

Ja, Herrens Haand faldt tung paa den!
Men, for det Endelige rendset,
Dens Herlighed staaer op igjen,
Dens aandelige Magt er end
Et Maal for os, et vidtbegrændjet.

I en bevæget, uklar Tid
Skal Tanken trættet søge Hvile
I denne Verdens endte Strid
Og ved dens tause Taarepile.
Og vi, der har et Tempel bygt,
Hvor Ynglingen til Sandheds Alter triner,
Udrustede med Herrens Frygt,
Vi toge Steen til Templet trygt
Fra hine glimrende Ruiner.

Efter Talen.

Qvartet og Chor (af Skolens yngre Disciple.)

O du, der hører hvad den Svage beder,
Bøi til vor Bøn dit Øre ned!
Hold dine Hænder over Ham, der leder
Med Kjærlighed og Viisdom vore Fjed!

Fiirstemmig Sang med Chor.

I denne Bøn fra yngre Læbers Chor,
O Jubelolding! blander sig en Skare,
Som hiin et Vidne om dit Liv, det klare.

245

Hiin tyder an din Virkens yngste Spor,
Med freidigt Haab for dine Fremtids Dage;
Men denne peger paa dit Liv tilbage.

Herrens Frygt og trofast niød hans Ord
Du leded' begge, fra din Ynglings-Alder,
Til Latiums og Hellas' Tempelhaller.

Det Lys, der fra den gamle Verden foer
Og slaaer fra sjunkne Kapitælers Mørke.
Du tolked' os, - dets Svaghed og dets Styrke.

Du røgted' tro et Kald, hvis Magt er stor,
Og hvis Betydning klarlig du erkjendte;
Thi skal din Alderdom dets Frugter hente.

Lyt da med venlig Villie til det Chor,
Der stiger fra en kjærligsindet Skare:
Gid Himlen naaderig dit Liv bevare!

246

III. Dronning Caroline Amalia,

Udført d. 28de Juni 1845 til Musik af F. Glæser.

Alferne ved Sorgenfri.

Forgjæves vi søge,
Forgjæves vi kalde!
Der er Ingen i Skov og i Krat!
Hvor Vindene spøge
I sommerlig Halle,
Der er eensomt og taust og forladt!
O Dronning, du milde,
Der elsker de Smaa,
Med Længsel vi gaae
Og søge Dig aarle og søge Dig silde.
Bedrøvede flokke
Sig Alfernes Sværme,
Og sorgfuld er Sorgenfri-Slot.
Lad Vaaren Dig lokke
Vor Lund at beskærme!
Du veed, her er venligt og godt.

Alferne ved Jægersborg.

Søstre fra det Skjønne Sorgenfri!
Længe har vi hørt paa eders Klage.
Dronningen drog her forbi.

247

Her hos os hun vil sit Ophold tage.
Her, hvor Ordrupkrattets Skygger
Kjøle mildt i Middagsstunden,
Her, hvor Nattergalen bygger
Nær ved Jægersborg i Lunden;
Her, hvor Vindens Vist fraoven
Sommervarmen kan formilde,
Her, hvor Kirstens Sundhedskilde
Risler sagte dybt i Skoven;
Her vil hun og Danmarks Drot
Bygge Sorgenfri paa Bernstorffs Slot

Under os den korte Fryd!
Ak, vi veed, den næste Sommer tager
Fra vor Skov dens kongelige Pryd,
Og til eder Fyrsteparret drager.

Stille! stille!
Hisset kommer Togets Række.
Lad os blande os med dem!
Lad for Dronningen den milde
Ned os lægge
Alfers Bøn fra Uskylds Hjem!
Kommer da! En Krands vi binde
For Uskyldigheds Veninde!

248

Chor af de Kommende.
Vi bringe Dig, vor Dronning god!
Vor Hilsen i vor Sang.
De snævre Mure vi forlod,
Og vandred' ud med muntert Mod
Til Instrumenters Klang.
O, hør med Mildhed paa vor Røst,
Som Glæden giver Flugt!
Naar Hjertet skyder Blomst og Frugt,
Da klinger altid Ordet smukt -

O, hør med Mildhed, Danmarks Lyst!
Paa Sangerskarens Røst!

IV. Nordboerne samle sig til Strid.

(1848.)

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Hestenes Hovslag
Ryster alt Jorden.
Snekker med skinnende
Seil sig flokke,
Skyde som Svaner fra Havnen og Fjorden.

249

Fra Sveriges Høiland
Kampraabet toner.
Over Dovre det gaaer fra
Granernes Kroner.
Stridige Meningers
Storm sig lægger;
Kampen dem alle til Eet forsoner.

Og Fjernt ved Ladoga
Bruse de Strømme.
Som i Urtiden Aser
Opstaae at dømmе.
Tanker om Nordboens
Hjem ved Divina
Vaagne paany af Aarhundreders Drømme.

Jeg saae dem samle sig ved Elbens Vande.
Fra Oderstrømmens Bredder,
Fra Weseren de droge frem i Rustning.
Et uretfærdigt Banner fløi foran dem.
Men stærk ved Mængden trodsed' deres Række,
Og over Slien og Eideren de droge,
Og over Kongeaaen ind de skrede.
Til Østersøens Kyst, til Vesterhavet,
Til alle vore Fjorde hist de spredtes,
250 Og saa med et begjærligt Øie over
Til Danmarks skjønnе Øland.

1.

Det kom tit Kamp mellem vrede Mænd
Alt i et forfærdeligt Stævne.
Saa gjerne vi Liv og Blod gav hen,
Den blodige Uret at hævne.

2.

Hvor Kampen rasede vildt og skrappt
Vort Banner vi kjækt monne bære,
Og aldrig endnu et Slag blev tabt
Med meer uforgjængelig Ære.

3.

Og Blodet hen over Valen randt -
Vi veeg, men uden at frygte.
Vi seired' i Tabet, os selv vi vandt,
Og hævded' vort ældgamle Rygte.

Og atter saae jeg dukke op fra Havet
Den danske Vikingskare.
Den lagde sig for alle Sund og Fjorde,
For Wesermundingen, for Oderstrømmen,
For Elbens Udlød, hvor den bredt sig aabner,

251

Og spærred' Fjenden i hans egne Lande.
Den jog med spendte Vinger over Søen,
Og greb, som Falken snar,
Det kostelige Bytte, Havet har.

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Hestenes Hovslag
Ryster alt Jorden.
Fra Sveriges Høiland,
Fra Norriges Klipper
Drage til Danmark Skarer fra Norden.

De modige Stridsmænd
Flokkes ved Strande.
Det er Frændernes Skare,
Der trofaste lande.
Med dem vi de Fremmedes
Sværme gjæste,
Jage dem ud over Eiderens Vande.